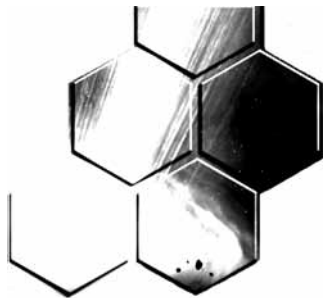

BROKILON

Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková

VYJEDNAVAČ

Copyright © 2025 by Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková

Cover © 2025 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2025 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-631-8

Jan Hlávka,
Lucie Lukačovičová,
Julie Nováková

Vyjednavač

Žíravé duše,
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2025

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Karolina Francová: Metamorf

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád **

Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková: Žiravé duše

1. Vyjednaváč

Ladislav Klímeš, Karel Doležal: Hrabání v popelu *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Robert Pilch (ed.): Studená bestie

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. Třpyt strangeletu

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán

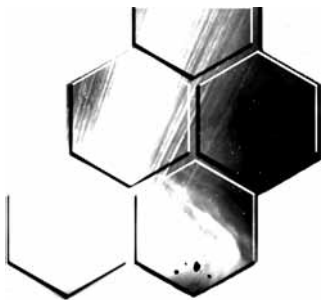
Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. Krusta temné hvězdy
4. Memy bitvy

** připravujeme*

Část první

DAR, KTERÝ TĚ ZNIČÍ

Nenávidím Vivaldiho a ona to ví.

Když vcházím do její vnitřní svatyně a v šeru se mi do uší začnou linout první tiché tóny *Čtvera ročních dob*, ihned to vyvolá vzpomínky, které bych raději neměl, i chuť otočit se a zamířit pryč. Možné samozřejmě není ani jedno, a tak sehnou hlavu v portálu, projdu a nechám jej, aby se za mnou tiše zavřel.

Vnitřní svatyně je malá. Oválná místnost neměří na délku víc než deset *qadů*, a přitom její dobrou polovinu tvoří voda. Podlaha z nepravidelných dlaždic z přírodního kamene, který byl nepochybně astronomicky drahý, plynule klesá do jezírka jemně se vlnící vody. Vysoký strop je křišťálově čirý, takže se na vodní hladině pod ním zrcadlí hvězdy. Jediný nábytek je stolek z temně rudého dřeva dva kroky před hranicí hladiny. Stojí u něj dvě křesla, jedno určeno lidské postavě. Bez vyzvání si sednu. Na stolku je láhev jantarové kapaliny a dvě sklenice. Naliji si, sevru mezi prsty spodní část, neuzpůsobenou lidské ruce, a upiju.

Samozřejmě mě nechá čekat. Vždycky mě nechá čekat, ale to nevadí. Pozvání do vnitřní svatyně jsem nedostal půl roku, což znamená, že se děje něco vážného. Mám několik tipů, co to může být. Přemýšlím o nich, zatímco upíjím hořkosladkou šťávu z kořene wigu, snažím se ignorovat Vivaldiho i nervozitu. Pozoruji odlesky tančící na vodní hladině, dokud se voda nezavlní silněji.

Vyklouzne z ní s nenucenou elegancí dravce. Ze štíhlých ramen jí stéká voda, zatímco kráčí ke stolku. Třpytivě zelené šupiny na jejím hrdle a spáncích září jako smaragdy. Černé oči bez duhovky upírá na můj obličej.

Měl bych ihned vstát. Uklonit se, zůstat stát s hlavou sklopenou, dokud nedojde ke svému křeslu nebo mi nedovolí něco jiného. Rozhodnu se vyzkoušet hranice, jako to poslední dobou dělám až příliš často, a spokojím se s hlubokým kývnutím.

Neřekne nic. Dlouhou rukou s prsty opatřenými plovací blánou a drápy, kterými by mi mohla jedním švihem rozpárat hrdlo od ucha k uchu, si odtáhne křeslo a posadí se. Pružné, umělecky spletené pruty, které ho tvoří, zavržou. Ocas si nenuceně ovine okolo levé područky, stejně jako to dělá vždycky.

Díváme se na sebe a ticho se táhne ještě šest nádechů, než promluví. Sametový hluboký hlas se mi ozve v uších i myslí současně.

„Slyšela jsem, že jsi odmítl nového služebníka, Grahame.“

„Ano, Matko,“ odpovídám a něco ve mně se zachvěje. Tohle téma se dalo čekat, ale rozhodně z něj nemám radost.

„Proč, Grahame? Ani ses s ním neseznámil.“

„Je to bezpečnostní riziko, Matko. Vystačím si sám.“

Snažím se, aby to neznělo tak, že její odměnou pohrdám. Abych nepřipomněl, jak to skončilo posledně. Abych nemusel přiznat další a mnohem víc skutečné důvody, proč se té vyhlídky

bojím, proč mě myšlenka na neomezenou vládu nad něčím životem, gdanským nebo lidským, od jisté doby tolik děsí.

„Nuže dobrá, Grahame.“

Tenké bledé rty se jí na okamžik pohnou a odhalí perleťově bílé, ostré zuby. Odvrátí pohled stranou a já už téměř vydechnu úlevou, že se předmět hovoru změní.

Pak se mi zničehonic obrátí žaludek.

Je to jako prudká závrať spojená s nevolností, pocit *odtržení*. Škubnu rukou, málem porazím sklenici před sebou a zadívám se na desku stolu. Proužky dřeva tvořící povrch.

Strhnu pohled stranou. Šedý a modrý kámen podlahy.

Blikající světla na vlnkách.

Tiché tóny *Jara*.

Vlhký vzduch v plicích.

Zaostřit pozornost na něco a vzápětí na něco jiného jako rychlé otáčení knoflíkem rádia. Strídám myšlenky, jak nejrychleji dokážu, a současně se snažím nevnímat, nemyslet, nesoustředit se na nic jiného. Pocit odtržení sílí. Je jako kladivo bušící v hlavě. Táhne mě ven z vlastního těla a svět šedne v mlze.

– *lesk sklenice* –

– *zvuk hudby* –

– *vlnky vody* –

– *barva kamene* –

Svírám rty, ze všech sil se snažím nesténat, ani se nepohnout, jenom nepolevit, nepovolit, nenabídnout mezeru. Rychleji... rychleji!

– *sklenice* –

– *stůl* –

– *kámen* –

– *bolest* –

A pak je najednou po všem.

Pocit se vytratí, jako by někdo otočil vypínačem, a já se snažím popadnout dech. Cítím stružky potu stékající mi po zádech. V ústech mám palčivé hořko. Kdybych se teď napil, zaručeně by následovalo zcela trapné faux pas podle lidské i gdanské etikety.

Když vytahuji z kapsy hedvábný kapesník, abych si otřel slzy, ruka se mi třese. Snažím se zklidnit dech, ale i když se mi to podaří a konečně vidím, podívat se do těch černých očí znovu nedokážu. *Matčina vůle je příliv a ten nikoho neprosí.* Toto gdan-ské rčení znamená mnohem víc než vyjádření poslušnosti.

„*Pokud ode mne chceš něco vědět, Matko,*“ vypravím ze sebe, „*stačí se prostě zeptat.*“

„*Dobrá. Proč toužíš po zapomnění, Grahame?*“

Záchvěv paniky. Pokud neodpovím, nejspíš začne znovu, a podruhé už se ubránit nedokážu. Skončím stejně jako plno dalších přede mnou, ale proč? Přece jsem si vedl dobře!

„*Nevím, Matko,*“ zoufale sáhnu po snad nejméně špatné od-povědi. „*Prozkoumám své myšlenky... abych na to přišel.*“

Drápy jemně zavržou na dřevu.

„*Budiž. Udělej to a buď pečlivý. Slabost si teď nemůžeš dovo-lit. Čeká tě nový úkol, Grahame.*“

Takže přece jenom jde o něco víc než tohle. Zaplaví mě as-poň krátká úleva.

„*Kde, Matko,*“ donutím se zvednout k ní pohled.

„*Systém Halis. Ostatní účastníci byli uvědoměni, jednání za-čne za dva týdny. Povedeš ho mým jménem. Odměna bude výji-mečná.*“

To přirozeně znamená, že i trest za případné selhání bude výjimečný. A tahle *předehra* mě měla ujistit, jak vážné to je. Věci dávají opět smysl a pocit úlevy zesílí. Hluboce přikývnu.

„*Nezklam tu, Matko.*“

„To doufám, Grahame. To je vše.“

Vstane z křesla, otočí se a zamíří nazpět do vody. Sedím, dokud se za ní hladina nezavře, jen abych získal čas a měl jistotu, že dokážu jít rovně. Respekt u stráží a členů domu se získává pomalu, bylo by hloupé ho ztratit. Každý občas prohraje – důležité je nedat najevo slabost ani ponížení. Nakonec dokážu vstát a projít dveřmi, aniž bych vrávorál, zachovat *správný* výraz celou cestu zpět do svých komnat. Vyprovází mě Vivaldi, kterého po dnešku určitě nebudu mít radši.

Vím, že detaily nadcházejícího úkolu už mi byly doručeny.

Ze všeho nejdřív se ale musím vyzvracet.

*

Lidské skokové lodi jsou plné vybavení, které má skok pasažérům co nejvíce zpříjemnit: pohodlných masážních křesel, sedativ a halucinogenů na míru, virtuálních zábavních programů, speciálně uzpůsobených tělocvičen. Na gdanské lodi bych se cestou na Halis mohl spolehnout leda na alkohol. Ten bych celkem uvítal, kdybych si ovšem nepotřeboval oprášit novoarabštinu. Na jednání samozřejmě budou přítomni tlumočníci, ale spoléhal by se na ně jen blázen. Podstrčený tlumočník „překládající“ ve skutečnosti něco úplně jiného, než se u jednacího stolu říká, je sice otřepaná, ale stále občas používaná finta.

„Pasažéři Vítězství na prahu zničení, dostavte se ihned do hlavního sálu,“ zazní zničehonic ze stěn, zatímco s lidským AI konverzačním společníkem celkem obstojně rozmlouvám o díle Khalila Mutrana. Můj přízvuk i řečnická pohotovost už jsou skoro na úrovni, které jsem hodlal dosáhnout. Vyrušení je nevíтанé, ale vzápětí se zarazím. Loď ještě zdaleka nemůže

být u cíle. Takže jde o něco mimořádného a jedna možnost se samozřejmě nabízí.

Neotálím.

Podezření se potvrdí ve chvíli, kdy spatřím konstrukci ve tvaru sklopeného písmene H a kruhovou nádobku na třínožce, okolo níž jsou úhledně seřazeny destičky se znaky pokryté měkkou pryží. Nechybí tyč s patkou na konci, která jde do rubové strany destičky dokonale zasunout. Jeden pomocník nalévá opatrně do nádržky růžovou kapalinu, zatímco dva strážní spolu s lodním vykonavatelem přivádějí provinilce.

Na palubě *Vítězství na prahu zničení* cestují coby pasažéři i lidé. Vždy tomu tak je, obyčejní turisté, kteří se touží doma chlubit tím, že letěli lodí *těch krvelačných ještěřů*. Gdanské posádky takovými pohrdají ještě víc než ostatními, pokud to tedy vůbec jde. Ušklíbnu se při myšlence, že teď uvidí něco, na co zaručeně nezapomenou.

Strážní ke konstrukci poutají provinilce – podle znaků na kovovém límci, jeho jediném oděvu, technika ve strojozně. Snaží se tvářit statečně, ale šupiny na hrdle má zešedlé strachem. Lodní vykonavatel bere do ruky tyč, nasazuje ji na první destičku a zvolna ji namáčí do nádržky. Zvedne ji v téměř obřadním gestu, pomalu obejde konstrukci a přitiskne ji technikovi na kůži pod pravým ramenem.

Chvíli se neděje nic. Pak se objeví trocha kouře, jak se kyselina začíná prožírat tvrdými šupinami, a technik sebou poprvé zaškube. Vykonavatel se tím nedá vyvést z míry a pokračuje. Střídá destičky, namáčí jednu po druhé a přidává znaky na obě strany technikových zad. Viditelně má praxi – tiskne je tak akorát, aby kyselina nezačala stékat, držela se v ranách a pronikala do hloubky pomalu. Po třetím nebo čtvrtém znaku začne technik vriskat vysoko posazeným hlasem připomínajícím pláč

terranské kočky. Po osmém už jen bezvládně visí a ze zad se mu kouří, zatímco sál plní odporný pach. Bez problémů přečtu obě řady znaků, nalevo i napravo.

Nedbalý.

Podlý.

Tenhle technik se zjevně dopustil něčeho, co mohlo ohrozit chod lodi nebo bezpečnost posádky, a pak se pokusil přestupek zatajit nebo svést na někoho jiného. Druhý přečin byl podstatně horší než první a také si všimnu, jak lodní vykonavatel drží destičky se znaky slova *Podlý* přitisknuté o trochu déle.

Odtrhnu zrak z provinilce a zadívám se na publikum. Gdanská posádka působí spíš zklamaně – rozhodně očekávali větší výdrž. Lidští pasažéři, tedy ti, co už nezmizeli, vypadají všichni do jednoho zhnuseně a zděšeně. Samozřejmě postřehnu i pohledy mým směrem, pohledy a nevyslovené otázky.

Jak se na to může tak klidně dívat?

Ono se mu to snad líbí?!

Právě teď je mi to jedno. Neuhnu pohledem, ani když technik se zachrčením ochabne a pod konstrukcí se začne zvětšovat louže nažloutlé kapaliny. Koneckonců příště můžu v podobné roli skončit já. Jen určitě nevyvážnu tak snadno.

Přesto později, když ležím ve své kajutě a dívám se do nízkého stropu, znovu začnou na povrch vyplouvat vzpomínky.

*

„Jak se vlastně řekne gdansky dárek?“

Alison Walenderová si dlaní podpírala tvář a já si na oplátku vychutnával pohled na její obličej. Na křivku ramene a štíhlé paže, na ňadro diskrétně zahalené příkrývkou. Byla to studentka, jedna z asistentek spojené lidské delegace na jednání v Alkru.

To už bylo za námi, přišel čas bavit se a ona si z nějakého důvodu přišla pro zábavu ke mně. Nebyla to první žena, kterou jsem měl, a zpočátku jsem od toho nic víc než zábavu ani nečekal. Stačilo ale pár dnů a její společnost ve mně začala probouzet zvláštní neklid. Pocit, že by tentokrát mohlo jít o něco víc. Rozhodně z Alisoniny strany – a možná, jen *možná* i z té mé.

„Daf,“ odpověděl jsem. „Ale to slovo samo nic neznamená, je to jenom kořen. Aby dávalo smysl, musí se k němu přidat předpona definující předpokládaný účel. Třeba *heradaf* je dar na usmířenou za předchozí nezdvořilost. *Koradaf* je nákladný dar mající zapůsobit na obchodního společníka nebo rivala. *Reiksdař* je dar s cílem citově si naklonit partnera... z lásky, dalo by se říct.“

Nechal jsem tu narážku viset ve vzduchu, ale Alison jen nakrčila obočí. „*Banasdař*?“

Zamračím se. „To je dar vedoucí ke zkáze.“

„Cože?“ překvapeně se na mě zadívá. „Myslíš něco jako trojský kůň?“

„Ne. Trojský kůň by byl *sfekdař*, dar otevírající cestu pro útok. *Banasdař* je něco, co dostaneš, máš z toho radost a ne všimneš si, že tě to ve skutečnosti ničí. Jako... jako když dáš narkomanovi celou bednu drog.“

„Aha,“ zatvářila se pobaveně. „Tak on mě chtěl nejspíš urazit.“

„Kdo?“

„Jeden z těch gdanů v delegaci... toho Modrého domu, nebo jak si říkají. Prohlásil, že jsem *banasdař* své matky.“

„To řekl veřejně?“

Něco v mém hlasu způsobilo, že se Alison přestala usmívat. „Ano. Myslela jsem, že to byl nějaký oplzlý vtip. Ostatní... to pobavilo.“

„Kdyby to šlo, měla jsi ho na místě zabít. Nebo mu aspoň zlomit nohy.“

Zírala na mě se šokem ve tváři. „Ty... tohle nemyslíš vážně, Grahame! Ty bys to udělal? Zabít nebo zmrzačit někoho... kvůli pitomé nadávce?“

Chtěl jsem odpovědět. Pokusit se jí vysvětlit, že mezi gdany neexistuje žádná *pitomá nadávka*, a pokud se týká matky, pak už teprve ne. Ten z Modrého domu skoro určitě neznal odlišnosti lidské biologie ani společenské souvislosti, ale o to víc si zasloužil trest – urazil Alison, jako by byla gdan.

Vidím, jak se dívá na můj obličej a nachází tam něco, co ji děsí.

Slézá z postele, rychle se obléká. Neřeknu už nic, dokud nevyjde ze dveří kajuty.

*

Zkoumám své myšlenky, Matko. A vidím první krok do hlubin.

*

Poslední uhazení tuniky. Nasadit přívětivý úsměv. Nesmí chybět drobné vrásky kolem očí, dílo lehce upraveného dermálního regenerátoru. Uvolněný postoj. Pečlivě zvolená drobná známka nedokonalosti: jediný pramen vlasů padající do čela.

Zahlédnu svůj odraz ve zbroji jednoho z mých společníků. Vše je, jak má být.

Dveře přechodové komory se s tichým zasyčením otevrou.

„Vítejte na palubě *Věčného lotosu*, ctihodný Grahame z Rubinového domu.“ Sám správce stanice mi po předpisovém oslovení věnuje ještě uctivé pokývnutí. Jeho tunika je bohatě

zdobená motivy z arindské historie. Spolehlivě rozpoznám každý z nich. Stejně tak mi neujde jeden zlatý a jeden stříbrný pásek zapletený v jeho vlasech – znaky, že žije nebo žil jen s jedním dalším partnerem a má jednoho dospělého potomka.

„Děkuji vám za uctivé přivítání, lorde Sarasti,“ také skloním hlavu. Koutkem oka zahlédnu, že ani jeden z mých gdanských společníků tak neučinil.

Hodný polda, zlý polda – nejstarší taktika ze všech.

Po krátké nezbytné výměně zdvořilostních frází nás Sarasti zavede do našich kajut. Nenacházejí se příliš daleko od přechodové komory, kterou jsme vstoupili, a tak nám cesta nedá příležitost dobře si prohlédnout stanici. Úmysl? I tak si ale mohu povšimnout známek opotřebení a nedostatečné údržby pod vším novým pozlátkem a dekoracemi. Téměř nezřetelná vůně jasmínu se snaží maskovat zažraný pach spálených obvodů.

„Prosím, udělejte si zde pohodlí. Vzdušnou vlhkost jsme přizpůsobili gdanským preferencím a kajuta má vlastní bazén. Staniční síť vám zodpoví jakékoli dotazy a zabudované tiskárny obstarají běžné předměty, ovšem kdybyste cokoli potřebovali, budu vám plně k dispozici. Stačí požádat síť, aby mne zkontaktovala,“ Sarasti znovu uctivě pokyne. „Přijměte také, prosím, pozvání na formální večeři s obchodní delegací Medina Industries dnes v jedenadvacet hodin staničního času. Budou se podávat i vybrané gdanské speciality.“

Sebeovládání mi zabránilo zdvihnout obočí. Gdanské speciality tady? Buď jde o šikovní způsob, jak „nevinně“ urazit naši delegaci, nebo si šéfkuchař doopravdy věří.

„Bude nám potěšením,“ odpovím s úsměvem.

Síť okamžitě požádám o plán stanice a vyrazím na průzkum. Gdany zanechám v kajutě; teď je čas na nenápadnost.

Věčný lotos se snaží tvářit okázale, ale pod oslňujícím zevnějškem jsou všude neklamné známky úpadku. Někdejší vrchol sektoru závisel na obchodních trasách, které se však kdy si po válce s gdany změnil. Paradoxně mu pomohlo selhání terraformace blízkého měsíce Quartzu, ale i tak se stal pouhou turistickou zastávkou a bude se propadat stále hlouběji, pokud nedojde k dramatické změně. Jeho budoucnost visí na výsledku jednání a posádka to dobře ví. Cítím na sobě jejich pohledy všude, kudy procházím. Překvapí mne však pohledy běžných pasažérů. Až příliš mnoho jich naznačuje, že mne poznávají, přestože loď přiletěla před pár hodinami a jednání ještě nezačalo. Rozšířil někdo zprávu o mé přítomnosti úmyslně předem? Nebo jsem už vážně tak *proslulý*? Neubráním se pocitu ponuré ješitnosti – proslulý jako zrádce lidstva. A velká hádanka, pochopitelně – co čekat od člověka vychovaného gdany?

Zato oni hádankami nejsou: Podle ornamentů na šatech a špercích mají hosté a vedení kořeny na Arindu, jedné z prvních lidských kolonií osídlených ještě pomalými hibernačními loděmi. Většina zjevně pochází z Nové Hellas, největšího měsíce plynného obra Balhut, kolem nějž obíhá i stanice. Tamní polární záře i pohostinnost místních jsou proslulé a lákají návštěvníky z celého sektoru. Když si mě po očku prohlízejí, působí zvědavě, ale nic víc. Zato většina pomocného personálu pochází z jiného měsíce – Quartzu, o němž budeme prakticky bez jejich zapojení rozhodovat. Ti se tváří zcela jinak. V jejich pohledech vidím hořkost, někdy i nenávist.

Aspoň ale na první pohled poznám, na koho si dávat pozor. V některých lidských jazycích se říká, že mnozí lidé nosí srdce na dlani nebo že v nich můžete číst jako v otevřené knize. Arindu takhle na rozdíl od většiny starších lidských kultur nosí

svůj život. Pokud znáte místní styl oblékání, šperky a dějiny, snadno zjistíte základní životní milníky lidí pouhým pohledem na ně. Možná to pokládají za výhodu, za zdroj míru a harmonie. Možná si ani neuvědomují, jak moc to usnadňuje práci někomu, kdo by toho chtěl zneužít.

Tím lépe pro mě.

Do kajuty se vrátím právě včas, abych se před večerí převlékl.

„Měl bys studovat podklady, ne vyrážet na procházky,“ zavrčí Fchaš, hlavní správce bezpečnosti delegace a můj strážce. *„Matka o tom uslyší.“*

Je skoro o hlavu vyšší, ale dívat se na někoho spatra nezávisí na výšce. Právě takový přezíravý pohled mu věnuji. *„Shromažďuji informace. Matka se mnou bude spokojena.“*

Fchaš poodhalí ostré zuby. Nenávidí mě víc než většina gdanů a důvod je osobní: Všichni bratři z jeho snůšky zemřeli ke konci války. Je zcela jedno, kolik dohod dokážu pro dům vyjednat. Kdyby mohl, zabil by mě bez váhání, ale neuhnu pohledem. Do jeho očí se dokážu podívat beze špetky strachu.

„Věřím, že mezitím jsi dokončil prohlídku kajut, času jsi na to měl více než dost,“ pravím klidně. Chce něco odseknout, ale další větou mu zarazím slova v hrdle.

„Mimochodem, zvláštní, jak dobře si právě ty rozumíš s lidmi.“

Škubne sebou a šupiny na hrdle mu zfaloví.

„To je lež!“ zasyčí a já mávnu rukou ke dveřím.

„Běž se projít po stanici, Fchaši. Zeptej se, co si tam o mně myslí – a to nemluvím o lidské delegaci. Hodně z nich mě nenávidí úplně stejně jako ty. Můžeš si s nimi sednout, popít a vyměnit si názory. Najdeš nové přátele, Fchaši.“

Roztřeše se – napůl vztekem, ale i strachem, že bych mohl

mít pravdu. Nedokáže odpovědět, takže se jen rychle otočí a zmizí. Dívám se za ním, ale radost z vítězství je pomíjivá.

Už jen dva roky. Pokud do té doby neudělám fatální chybu, pak můj kontrakt u Rubínového domu skončí. Dluhy budou splaceny, dveře otevřeny. Nebo by aspoň měly být.

Ale opravdu věřím, že mne Matka nechá prostě odejít? Nebo tomu jen chci věřit?

A pokud ano, co udělám pak?

*

Podruhé jsem Alison Walenderovou viděl čtyři roky po našem seznámení. Už nebyla asistentkou, ale zástupkyní šéfa delegace vyjednávající o práva na archeologické vykopávky na Elurijských světech. Třebaže její strana nabídla vyšší cenu, eluriané nakonec kývli gdanům, s čímž jsem měl něco málo společného. Vlastně víc než jen málo. Alison to věděla, a když jsme se sešli poslední noc před odletem v diskrétní čajovně, s nádechem ironie zvedla svoji misku k připitku.

„Na Grahama, vyjednaváče Rubínového domu a nejproradnějšího parchanta na téhle straně galaktického středu.“

„Neudělal jsem nic nečestného,“ namítl jsem s úsměvem a sedl si vedle ní. Alison pořád s mírně kyselým výrazem přikývla.

„Ne, jistě. Ty soubory s dokumenty o vydrancované krajině na Zemi se do schránky předsedy elurijské Rady dostaly určitě pouhou náhodou. Co na tom, že byly dvě stě let staré. Pro eluriany je jejich příroda nejcennější poklad a jenom pomýšlení, že tam po lidech zbude přeoraná pustina... no, slušný výkon. Doufám, že jsi na sebe pyšný.“

Pokrčil jsem rameny. „Nebylo to nic, co by neudělal i tvůj

šéf, kdyby měl tu možnost a napadlo ho to. Tak se ta hra hraje. Můžeme si tedy dát čaj jako dva staří přátelé, anebo si vyměňovat sarkastické poznámky. Osobně bych mnohem raději to první.“

Zadívala se na mě s bradou podepřenou dlaní a její výraz se změnil z dotčeného ve zvědavý.

„Víš, že jsem o tobě hodně přemýšlela, Grahame? Tenkrát, když jsme se viděli naposledy – a pak znovu. Dokonce jsem si o tobě zjišťovala pár věcí.“

„Co?“ usmál jsem se a zvedl ke rtům hliněný hrneček. „Jak mě matka, válečná hrdinka, prodala nepříteli, který ze mě vychoval zrádce lidské rasy? Mám za to, že ten příběh zná kdekdo.“

„Vím o tvé nemoci.“

Alison to řekla klidně, ale moje ruka sebou škusbla. Když jsem nedopitý hrnek pokládal zpět, rozhodně jsem už neměl chuť na úsměv.

„A co má být? Pokud to chceš k něčemu použít, je trochu pozdě. Moje matka... moje *biologická* matka je deset let mrtvá. Cokoliv o ní rozhlásíš, jí nebude vadit, a mně –“

„No tak, Grahame!“ přerušila mě dotčeně. „Já žádné... gdanské hry nehraju! Nechci tě vydírat, i kdyby bylo čím. Jenom... se to snažím chápat. Tedy, chápu tvoji matku. Bylo ti pět, když ti našli tu nemoc. Zbývalo by ti pár měsíců a gdanové byli tenkrát v biotechnologii o dvě století napřed. Bylo logické požádat je o pomoc, ale *prodat* jim tě? Byla to nějaká zvrácená pomsta? Za to, co jim tvá matka udělala za války –“

„Ne. Byla to čest.“

„Čest?!“

„Má biologická matka,“ blesklo mi hlavou, jak dlouho jsem vlastně nevyslovil její jméno, „se s ničím moc nepárala. Některé její akce, zametené za války pod koberec, by za jiných okolností

skončily před soudem jako válečné zločiny. Na gdany to udělalo dojem. Mezi domy je běžné, že po válce přebírají do péče děti významných nepřátel jako rukojmí pojišťující spojenectví a výraz uznání protivníkovi. Kdokoliv jiný by odešel s nepořízenou... nebo by neodešel vůbec. Nešlo o pomstu, ne z jejich strany. Prostě uzavřeli smlouvu – mé vyléčení výměnou za třicet let mého života.“

„To nebyla smlouva, ale vydírání. Vydírání a otrokářství.“

V očích měla soucit a v hlase pobouření, úplně stejné jako tenkrát tu noc v mé posteli, a já se musel znovu usmát.

„Je to zvláštní, nemyslíš? Lidé pořád mluví o toleranci a respektu k jiným kulturám. Jaká je ale skutečnost? Nemají problém tolerovat jinou barvu pleti, to, jestli má někdo chlupy nebo špičaté uši, jestli chodí oblečený v kůži nebo zakrytý palmovým listem. Ale to je jenom pozlátko. Povrch. Skutečná tolerance znamená snést u druhých i něco, s čím nesouhlasíme, co se nám dokonce hnusí. Tělesné tresty. Otrokářství. Zabíjení pro urážky. Gdanové jsou možná krutí, ale aspoň předvídatelně. Drží se svého pohledu, ale nevnučují ho. Zato lidé pořád soudí druhé podle sebe, snaží se jim vnutit svou morální optiku a diví se, co z toho pak vzejde.“

„Jenomže ty *jsi* člověk, Grahame,“ odpověděla bez váhání, pohled upřený na mou tvář. „Ta morální optika je i *tvoje*. Podle tebe je v pořádku pálit někomu za přestupky tělo kyselinou? Zabíjet podle nějakého mimozemského kodexu cti? Za osm let ta prokletá smlouva tvé matky vyprší. I kdybys ale dokázal zmizet dřív – chceš to vůbec? Nebo ti tenhle *gdanský život* vyhovuje? Pletichy, hry, balancování na ostří nože. Jsi tak sám, že je ti vlastně jedno, jak to dopadne, jestli tě zahrnou odměnami, anebo potrestají. Něco v tobě si užívá oboje a tohle něco tě zničí, Grahame. Víím, že ano... a je mi to líto!“

Rychle vstala, protáhla se kolem mě a odešla. Postřehl jsem, jak si ještě otírá oči. Bylo to na dlouhou dobu naposledy, co jsem ji viděl, ale ta slova se mi pak ozývala v hlavě až příliš často.

To jsem ještě nevěděl, co mě čeká, až se setkáme potřetí.

*

Zkoumám své myšlenky, Matko. A vidím nepokojné vody.

*

Paranoi není nikdy dost, a tak nevyužiji staniční tisk oděvů a vystačím si s vlastním. Večeře není oficiálně součástí jednání, takže se neodehrává v chráněné místnosti – minimálně štěnice a vševidoucí AI se dají očekávat v hojném počtu. Dlouhá vyšívaná vesta přes slavnostní tuniku odpovídá místním zvyklostem, ale nesnaží se kopírovat zdejší vzory.

Ke dveřím sálu dorazíme s nepatrným zpožděním, také dle místní zvyklosti. Ohlásí nás sám správce stanice. Uvnitř už jsou jiní hosté, ale druhá delegace zatím nikoli.

Sotva si od číšníka vezmu sklenku, dveře se opět otevrou a lord Sarasti ohlásí příchod obchodní delegace Medina Industries.

Trojice lidí má na sobě stříbrošedé a temně modré obleky střížené podle nejnovější terranské módy. Od pohledu nejsou místní. Doprovází je mladá žena s rysy typickými pro arindu, oděná ve spíše terranském stylu, ale s místními vzory vyšitými na jinak jednoduchých tmavých šatech. Pokud se nedopustila hlubokého faux pas a nepřivlastnila si vzory, které jí nepřísluší, její rodina patřila mezi první vlnu kolonistů v soustavě a usadi-

la se na Quartzu. Není divu, že pracuje pro terranskou korporaci. Terraformace na Quartzu za sebou zanechala jen spoušť konvenčně využitelnou nanejvýš k nikterak výhodné těžbě – o což delegaci nejspíš jde. Tehdy jí muselo být tak sedm, možná deset let.

Vlasy má prosté: žádní partneři ani potomci, pokud dodržuje i tyto tradice.

Přelétnu pohledem zpět na její společníky, právě ve chvíli, kdy je Sarasti formálně představí.

„Stéphanie Celeste Auclairová, vedoucí akvizice zdrojů Medina Industries.“ Starší žena se rozhlédne po přítomných a téměř neznatelně pokývne. Vlasy stejného stříbrného odstínu jako oblek má krátce zastřižené. Její oči jsou ocelově šedé a chladně hodnotící. Kolem úzkých rtů má přísné vrásky.

„Reyden Jesus Matias, právní poradce.“ Muž po její pravici je drobnějšího vzrůstu a přívětivých až bodrých rysů. První dojem ale klame; o jeho práci jsem se už doslechl z jednání o přístup k soustavě Wolszczan-Frail. Griloval druhou stranu tak dlouho, až se vzdala veškerých nároků na území. Šeptalo se o špinavé hře, ale nikdo se neodvážil takové podezření vyslovit otevřeně.

„Sjolle Peter Brouwer, zástupce finančního ředitele Medina Industries.“ Druhý muž je naopak vysoký, se širokými rameny a nečitelným výrazem. Nepůsobí přísně či přátelsky; jeho tvář je jako prázdný list čekající na popsání. Může kvůli tomu vypadat neinteligentně, ale tu možnost mohu rovnou vyloučit – v takovém případě by nebyl tady.

„Edith Pelamiová, tlumočnice,“ ohlásí Sarasti i mladou ženu po boku zbytku delegace.

Vypadá, jako by tu nejraději nebyla. Tváří se napohled neutrálně, ale těkající oči i drobné cukání svalů kolem nich ji

prozrazují. Není se čemu divit; bude se jednat o osudu jejího domovského světa a ona k tomu nemůže sama říct nic, jen tlumočit názory jiných. Že se jí některé určitě nebudou líbit, je hodně slabé vyjádření.

Lord Sarasti si odkáše, všichni ztichnou. Čas na formální úvod. Zástupce quartzské vlády dnes zjevně nedorazí, jinak bychom počkali. Okamžik se zamyslím, co to asi znamená. Snad snaha o úzkostlivou nestrannost?

„Dámy a pánové, shromáždili jsme se zde za účelem dojednání neomezených hospodářských i průmyslových práv na měsíc oficiálně označený jako Quartz. Dohoda bude uzavřena na dobu padesáti let, s možností prodloužení o dalších dvacet v případě, že smluvní strany neprojeví námitky. Necht' poctivý obchod přinese zasloužený blahobyt všem, kdo jsou obdařeni moudrostí!“

Tradiční formulku následuje potlesk. Usmívám se, ale v duchu se ušklibnu. Dojednání neomezených práv. Pěkný eufemismus pro vlastnictví celého světa i s obyvateli. Většina lidí na Quartzu nebude mít prostředky na to odletět, ať se tam ujme vlády kdokoliv. A stejně tak nikoho venku nebude zajímat, *jaká* ta vláda bude. Nad Quartzem zlomili všichni hůl, už jde jenom o to dostat z jeho mršiny, co se dá. Nový vlastník se skoro jistě nepokusí zpackanou terraformaci dokončit a nejspíš se ani nebude moc starat o postavení zdejších lidí. Bude mít v plánu nějaké *alternativní využití*, což může být cokoliv, a pokud si to vyžádá nenápadnou genocidu, klidně to může dojít až tam. Tedy pokud by zisk stál *opravdu* za to – některé věci vypadají v reklamách a zpravodajství stále špatně.

Fchaš i Qreiša se od lidí drží dál a až na formální pozdrav s terranskou delegací se k nim nikdo nepřibližuje. Údajné gdanské speciality hrdě rozložené na stole nechávají zcela

nedotčené – drobná urážka hostitelů pro začátek, ale pocho-pitelná vzhledem k propastnému rozdílu oproti skutečným gdanským pokrmům.

Já mám být tím, kdo prolomí ledy. Počkám si na chvíli, kdy Brouwer stojí sám opodál, zatímco Auclairová a Matias tiše hovoří spolu, a s úsměvem k němu vykročím.

„Vyzkoušejte helioské pralinky, jsou výtečné,“ kývnu ke stolu s jídlem. „Nebo místní nakládané ryby, pokud nejste na sladké.“

„Nebo snad gdanské speciality?“ opáčí Brouwer chladně.

Pobaveně se ušklíbnu. „Upřímně řečeno, ty můžete s klidem vynechat. Šéfkuchař je očividně člověk.“

Brouwer se nadechne k odpovědi, ale přeruší ho zařinčení, zvuk skla padajícího na podlahu a přidušený výkřik. Rychle se otočím.

Stéphanie Auclairová stojí s rukama od těla a s výrazem šoku a znechucení zírá na zlatou tekutinu stékající jí po bezvadném stříbřitém saku. Podnos i skleničky se válí na podlaze a nad nimi se uklání mladý muž v úboru číšníka. Auclairová viditelně zuří a on koktá omluvy, ale v jeho očích nevidím provinilost ani strach, jen škodolibé uspokojení. To nevypadá na *pouhou* nehodu.

Podle lehce světlejší barvy pleti i vzorů na oděvu číšník pochází z Quartzu. Rychle se rozhlédnu a snadno najdu dva další. Jeden právě udělá směrem k Auclairové nenápadné gesto, rozhodně ne slušné. Bylo by to legrační, ale když se jim dívám do tváří, humor mne přejde. Začínají mě napadat další důvody, proč se tu zástupce quartzské vlády raději neukázal.

Postřehnu i výraz Edith Pelamiové – ona jediná vypadá skutečně vyděšeně.

Brouwer rychle zamíří blíž a já ho následuji. K místu incidentu

už přicupital i Sarasti, aby přidal i své pokorné omluvy. Číšník se tiše klidí a Stéphanie už spíše jen bezradně zírá na své sako. Podle vůně poznávám prvotřídní elurijskou medovinu – tu z něj dostane leda plasmometem. Auclairová nakonec posbírá svoji důstojnost a nasadí povýšený úsměv.

„Omluvte mne, pánové. Musím se převléknout,“ konstatuje suše a zamíří pryč.

„Neschopná pakáž,“ ucedí Brouwer účastně a já pozdvihnu obočí.

„Či byl vlastně nápad vést jednání právě tady?“ nadhodím.

„Náš ne, ujišťuji vás,“ odsekne Brouwer, ale Matias se zamračí:

„Obáváte se bezpečnostních incidentů? Stanice přece má svůj personál. A vy také, jak vidím, pane Mendezi.“

Lehce naznačí do rohu, kde stojí Fchaš, který incident samozřejmě přešel s naprostým nezájmem. Nehybný, navlečený v kovově lesklém hrudním pancíři připomíná sochy prastarých rytířů vystavené na chodbách terranských hradů. Většinu přítomných převyšuje aspoň o hlavu a lidé si od něj stále drží odstup. Ze všech tří známých mimozemských ras působí gdanové na lidi nejohroživěji. Není to bez důvodu, a to nejspíš nikdo neví o Fchašově válečnické minulosti – naštěstí. Přesto věnuji Matiasovi pobavený pohled.

„Fchaš není personál, ale člen delegace. A gdanové nemají žádná příjmení.“

„Ach ano, pravda – a vy přece jste gdan, že?“ prohodí Matias suše.

Přikývnu, tentokrát zcela vážně. „Člověk i gdan současně. Pro někoho je obtížné si to představit.“

Brouwer se zakaboní. Ta myšlenka se mu nezamlouvá. Nechce si to představovat. Měl jsem to říct jinak, ale nejspíš bych

se stejně nikam nedostal. Nevypadá to, že bych se mu zalíbil, a na tom, že jsem sám sebe pojmenoval gdanem, nesejde. A i kdyby nakrásně chtěl flirtovat, nejspíš by nebyl tak hloupý, aby se prořekl v něčem důležitém.

Zdvořile ukončím rozhovor a předstírám, že věnuji veškerou pozornost jídlu, zatímco pozoruji lidi. Auclairová se po chvíli vrátí v nových šatech, kolem ní a Matiasa by ale mohla stát kamenná hradba a působili by přístupněji. Personál stanice kmitá kolem nás beze slov i bez dalších incidentů, ale tu nenávist v jejich očích sem tam zahlédnu stále. Pár hostů se baví, ovšem nepůsobí jako vhodné zdroje informací.

Takže zbývá Edith Pelamiová. Stojí sama v koutě se sklenkou v ruce. Vypadá opuštěně, zamyšleně... a smutně.

Téměř už k ní vykročím. Zachytí ale můj pohled, tváří jí přelétne něco mezi rozpaky a strachem a bezmála uteče. Nejspíš dostala instrukce nevybavovat se s protistranou. Budiž. Času na jiný přístup bude ještě dost.

Čekají nás dny, možná dokonce týdny přetahování v jednací síni, ale uvědomím si, že se těším. V posledních měsících jsem se nudil, jen sám se svými myšlenkami. Učil jsem se a zdokonaloval, ale neměl jsem o co a s kým soupeřit. Co jsou nepodstatné šarvátky uvnitř domu oproti rozhodnutím, která formují budoucnost celých planet či soustav?

Jeden z hostů jako by slyšel mé myšlenky. Zvedne sklenku k připitku a ostatní kolem ho napodobí.

Na budoucnost!

Náhle mne znovu nepříjemně zamrazí.

*

„Na budoucnost,“ pozvedl jsem sklenku pallaské brandy.

„Neznámou, otevřenou, vzrušující budoucnost plnou příležitostí.“

Alison si tehdy nepřipila; jen si nepřítomně hrála se sklenkou v ruce. Už v té chvíli jsem měl tušit blížící se katastrofu. Možná jsem jen na chvíli zapomněl hrát hru.

„Jaké příležitosti v ní vidíš?“ ozvala se nakonec a teprve pak jsem zpozorněl. Ne, tohle nebyl flirt. O něco jí šlo.

Viděli jsme se poprvé od rozhovoru v čajovně a oba jsme předstírali, že jsme na něj zapomněli. Bylo to tím snazší, že jsme tentokrát nestáli proti sobě v jednacím síni. Každý jsme byli na stanici *Jan Hendrik Oort* kvůli jinému jednání.

Rozhodl jsem se odpovědět lehkovážně: „Nepředstavitelné bohatství? Odměny, ze kterých jiným gdanům závistí vypadají šupiny? Nebo ještě lépe: Představ si člověka v čele Rady domů! Už jen pro tu legraci bych se tam chtěl dostat.“

Alison zacukaly svaly kolem očí, ale ne pobavením. Byla netrpělivá. Zlobila se, že si teď tropím žerty z ní. Ale večere pokračovala a mně se nakonec na podezření podařilo zapomenout.

O několik dní později, právě když jsem se chtěl uložit ke spánku po nekonečných dvanácti hodinách u jednacího stolu, mi portýr přinesl ručně psaný vzkaz.

Mám pro tebe dar, stálo v něm Alisoniným písmem. Na usmířenou. Heradaf – pamatuji si to správně? Přejď do skladu na třetí palubě.

Zaváhal jsem. Útroby mi znovu sevřela zlá předtucha, ale přesto jsem se rozhodl jít. Fchaš i Rlan odpočívali ve vodě a možná, *možná* nestihnou sledovat každý můj krok.

Sklad byl jen spoře osvětlený nouzovými světly. Alison čekala ve stínu jednoho z kontejnerů a mě se zmocnil otevřený strach. Kdyby měla alespoň trochu rozumu, navrhla by setkání u sklenky vína uprostřed davu lidí. Jako by byla pořád

začátečnice – nic nemohlo být podezřelejší než *tohle*. Chtěla mě přesvědčit, abych sabotoval jednání? Nebo mi skutečně chce nabídnout *dar* – třeba takový, že ona sabotuje to své ve prospěch gdanů? A pak po mně bude chtít něco na oplátku? Po osmi letech v pozici hlavního vyjednavče už ve mně paranoia zapustila kořeny hluboko.

Její skutečný návrh mi však vyrazil dech.

„... gdanové se o ničem nedozvědí. Nikdy nepoznají, že jsi utekl, bude to prostě nehoda. Ubohý Graham Mendez, co zemřel při havárii raketoplánu, když se chtěl jen proletět kolem měsíce,“ zakončila tiše.

Spokojeně se usmívala, zatímco já si připadal jako v noční můře. Jak na sebe může být pyšná?! Copak nevidí, k čemu nás oba právě odsoudila?

Jen roky přetvářky mi dovolily ovládnout výraz a s úsměvem přikývnout.

Jistěže se o tom gdanové dozvědí – divil bych se, kdyby o tom nevěděli už teď! Jak si můžeš myslet, že se to utají?! Nepochybně tě bedlivě pozorují od chvíle, co ses se mnou tehdy před lety vyspala. Na únik informací si dávají zatracený pozor. Fchaš snad ani nespí, jen aby nepřehlédl sebemenší náznak mé zrady – a teď mu místo škvíry rozrazím dveře dokořán! Tohle není dar, to je rozsudek smrti, pokud neprokážu, že zůstávám na jejich straně.

V jednacích síni se můžeme spolehnout na to, že je čistá a žádná strana nemá výhodu v podobě sledovacích zařízení nebo vylepšených jedinců či AI schopných sice ne čist myšlenky, ale fakticky vyčíst stejně tolik ze slov, pohybů, mikrovýrazů, tepu, tělesné teploty, prokrvení tváří. Taková byla dávno zavedená pravidla, všemi pečlivě dodržovaná, protože jinak by se jednání postupně zvrhla v soutěž hypertechnických hraček a arénu, kde by hráči byli čím dál méně lidé. Ale teď nejsme v jednacích

síni. *Jan Hendrik Oort* je sice stanice postavená lidmi, ale na gdanském území, podle poválečných mírových dohod neutrální. To, co Alison plánovala, byla sabotáž, nepřátelský akt. Něco takového by přitom nezvládla sama, ale jací lidé mohli být ochotni riskovat takhle bez vidiny zisku?

Odpověď mě napadla okamžitě. Alison zatím postřehla můj výraz a úsměv na její tváři ztuhl.

„Našla sis *přátele* mé biologické matky, je to tak? Nebo si oni našli tebe?“

„Na tom nezáleží. Nemusíš se bát, dostaneme tě ven.“

Viděl jsem na ní, že vůbec nechápe, o co mi jde. To je na tom celém to nejhorší. Admirál Tamara Mendezová byla mimo jiné aktivní v tajných operacích. Lidé, se kterými tu Alison pracovala, museli být agenti nebo bývalí agenti Koloniálního svazu. Takoví nedávají *nic* zadarmo. Jak jim tuhle laskavost asi bude splácet? Myslela na to vůbec?

Nebo myslela jenom na mě a na moji *záchranu*?

Nedala mi na vybranou. I kdybych chtěl vyměnit jedno otroctví za druhé, i kdyby gdanové nějakým zázrakem na tenhle plán nepřišli, dřív či později by mě dostihli na lidských světech, nebo bych nikdy nemohl žít ani vzdáleně normální život, na který jsem po skončení kontraktu měl aspoň šanci. Stal bych se štvancem. A i kdybych na náš rozhovor *zapomněl* a prostě se vrátil do Rubínového domu, nikdy bych nedokázal zatajit před Matkou, že k tomuhle došlo. Stačilo by, aby se jen letmo dotkla mých myšlenek.

Na to Alison Walenderová vězela v mých vzpomínkách už příliš hluboko.

Vzpomínám si, jak jsem se naposled zarazil, jenom na okamžik. Chtěl jsem se na ni rozkřiknout. Od plic jí vysvětlit, do jakého maléru nás oba zatáhla, varovat ji, ať zmizí. Ale cosi

mě zadrželo, chladný varovný hlas, *gdanský hlas* připomínající následky... i výhody, které získám, pokud se rozhodnu *správně*. Má pozice v Rubínovém domě ještě zdaleka nebyla pevná. Tohle by ji podstatně posílilo... a byla to stejně jediná možnost.

A tak jsem přiznal strach, kvůli němuž jsem zprvu zaváhal, Alison zahrnul slovy díky, kradmo se rozhlížel, jako bych se bál, že na nás odněkud každou chvíli vyskočí gdan, a souhlasil s jejím plánem. Jedinou úlitbou svědomí, jediným ústupkem, kterého jsem se odvážil, bylo přesvědčit Alison, aby se sama akce fyzicky neúčastnila. I to bylo riskantní – zkušenějšímu by už došlo, co chystám, ale ona váhavě souhlasila.

Ihned po návratu do svých kajut jsem zavolał Fchaše a nahlásil, k čemu došlo, spolu s vlastním výkladem.

„Máme ji přesně tam, kde jsem chtěl. Myslí si, že tohle je její vlastní nápad! Ve skutečnosti jen přinese jejím vlastním lidem záhubu a nám vítězství navíc.“

Matka by tu lež okamžitě prohlédla, ale teď tu není a později ji budou zajímat hlavně výsledky.

Tehdy jsem poprvé pocítil to, o čem jsem jen četl na tenkých destičkách kamene z Domu paměti, to, pro co měl *gdanský* jazyk vlastní pojmenování.

Bezdný chlad.

Dopadlo to dle očekávání. Jakmile jsem dorazil k raketo-plánu a pilot s kopilotem mi sdělili detaily úniku, objevili se *gdanové*. Správce stanice, při vědomí následků exemplárního případu porušení neutrality, jim neochotně dal volnou ruku, i když ho nejspíš budou do konce života trápit noční můry. Jak by se ale mohl vzepřít?

Gdanové byli nemilosrdní, aspoň tak si to vyložili mnozí lidé. Ve skutečnosti je tomu naopak. Hnusí se jim plýtvat rituály na cizince, kterými pohrdají. Smrt pětice lidí, jejichž zapojení

bylo nade vši pochybnost prokázáno – pilota, kopilota, dvou servisních techniků a jednoho člena bezpečnosti stanice – byla proto rychlá.

Když jsou však jejich těla veřejně vystavena, lidstvo je zhrozené. Snímky do týdne obletěly každý bulvární server možná až na Zemi. Gdany negativní publicita u lidí nezajímala – stejně jako by je nezajímala ta pozitivní. Vystavení mrtvol zrádců na znamení zneuctění je tradice. Dotyční lidé porušili *jejich* zákony na *jejich* území a měli počítat s následky. Žádné veřejné rozhořčení, diplomatická jednání, sankce ani petice na tom nemohou nic změnit. Já to ale musel vidět.

Musel jsem čelit tomu, co jsem způsobil.

Ne že bych v Rubínovém domě nespátril horší věci, předtím i potom. Jenže tyhle věci, nahé, vykuchané a visící jako u řezníka na lesklých hácích v hlavním sálu stanice, jímž procházejí všechny koridory, nebyli špehové konkurenčního domu. Byli to lidé.

Alison mezi nimi nebyla; k ní žádné hmatatelné důkazy nesměřovaly a ani gdanové nezabýjeli pro pouhé podezření. Díval jsem se na ta těla a *bezedný chlad* se vrátil.

Odvrátil jsem pohled od těl a strnul.

Stála naproti na ochozu a také zírala na přehlídku hrůzy, křídově bledá a křečovitě tisknoucí zábradlí.

Jen ať nevzhledne. Ať mě tu nevidí...

Otočil jsem se a utekl jako příkrčený zbabělec, kterým jsem v tu chvíli byl. Ale i když jsem unikl jejímu pohledu, věděl jsem, že pohledu *na ni* se nezbavím už nikdy.

Hnusil jsem se sám sobě.

Poprvé v životě jsem se cítil jako *skutečný* zrádce a nenáviděl se.

Poprvé jsem se cítil být člověkem.

*

Zkoumám své myšlenky, Matko. A pluji v nich ke zkáze.

*

„Quartz je pro gdany bezcenný svět, zatímco pro lidi má alespoň citovou hodnotu,“ praví Matias a konejšivě se usměje. „Pro pět milionů z nich je to stále *domov*. Určitě můžeme dojít k řešení, které uspokojí obě strany. Medina Industries možná nedokáže dokončit terraformační proces tak efektivně a elegantně jako gdanové, ale bezpochyby zajistí udržení *statutu quo*. Geologické průzkumy na Quartzu navíc ještě nebyly zcela dokončeny. Snadno se může stát, že se tam najdou nová ložiska – a pak, pokud budou místní obyvatelé podílníky Medina Industries, jejich životní úroveň i bohatství vzrostou exponenciálně.“

Nemluví ani tak ke mně jako spíše k přítomnému zástupci vlády Quartzu, ale já se rozhodnu Matiasa konfrontovat přímo.

„*Pokud*,“ zdůrazním. „Vaše nabídka není nic než sázka. Hezky nabarvené nic. Jestliže nevyjde, Medina Industries bude muset najít pro planetu jiné využití. Tím může být třeba skládka toxického odpadu. A co se obyvatel týče... jak že jste je včera nazval, pane Brouwere?“ zamračím se v předstíraném zamyšlení. „Neschopná pakáž?“

Edith Pelamiová moje slova přeloží naprosto přesně.

„Na nic takového si nevzpomínám,“ odsekne Brouwer škrobeně.

Mile se na něj usměji a věnuji pohled zástupci quartzské

vlády, sedícímu za průhlednou zástěnou. Abdul Calerni nás sleduje pozorným pohledem. Zatím ani jednou nepromluvil. Roli chladného arbitra hraje dobře, ale když se mu podívám do očí, vidím muže v pasti. Quartz měl dosud prakticky úplnou autonomii. Jak se však přírodní podmínky zhoršovaly, náklady rostly, až se ekonomická situace stala neúnosnou a došlo na prostou volbu: bankrot a pravděpodobná humanitární katastrofa, anebo tohle. Abdul dobře chápe, že pro své občany je jenom zrádce, který se je chystá prodat, zatímco my připomínáme dvě smečky hyen peroucí se o ještě umírající kořist. Přesto mi ho není líto. Pokud quartzská vláda nechala věci dojít až sem, selhala. A jak to v podobných případech bývá, většina jejích představitelů, včetně Abdula, už má určitě připravené letenky i něco *malého do začátku* jinde, aby mohla po jednání tiše zmizet, ať vyhraje kdokoliv. Možná i proto Calerni uplatňuje strategii nechat nás poprat se o kořist a vidět, kdo je silnější, místo aby se výrazně zapojoval.

Vrátím se pohledem k Edith. Pohyb jejího ohryzku, jak nasucho polyká. Její těkající pohled. Sotva znatelný třas ruky, když sáhne po sklenici s vodou. Ne, tahle žena nemá iluze. Od rána poslouchá naše přetahování a dobře ví, že ničemu z toho, co zaznělo, nemůže úplně věřit. Pro gdany není žádný svět bezcenný – moře na Quartzu jsou sice kalná a neživá, ale to není nepřekonatelný problém. A Matias, v tom jeho úsměvu cení zuby jedovatá zmije, a dokonce i Edith to vidí. Temných klepů o poměrech na periferních planetách pod správou velkých korporací koluje spousta. Nepochybují, že si už v duchu přehrává každý, co kdy slyšela.

Ano. Edith mi začíná být *líto*. Rychle tu myšlenku zaženu. Zatímco Medina Industries se snaží hrát na sentiment

a soucit s obyvateli Quartzu, usoudím, že adekvátní odpověď bude chladná racionalita.

„Nabídka Rubínového domu je jasná. Platbou za zakročení ve finálních fázích terraformace je předání vlastnictví planety našemu domu, přičemž právo lidí tam žít zůstane zachováno a ve vybraných enklávách budou moci do značné míry platit původní zákony. Půjde o vysoký stupeň autonomie, uspořádání, které se mnohokrát osvědčilo v dějinách Země i v dobách kosmické expanze,“ pravím pevně. „Druhou možností je platba ve výši dvou miliard novoanglických liber. Vláda Quartzu však dala jasně najevo, že takovými prostředky nedisponuje.“

Calernimu u toho trochu zacuká kolem levého oka – ale nic neřekne.

„Neslibuji žádné zlaté cihly pod prahem – podmínky na Quartzu budou i nadále obtížné a je klidně možné, že časem se obyvatelé stejně rozhodnou ho opustit. Ovšem do té doby budou mít *jistotu*. I studené moře je domov, pokud má pevné břehy. A ani Medina Industries nemá právě pověst charitativní organizace, bez ohledu na to, co se nám tu pan Matias snaží namluvit. Výsledek by tedy měl být jasný.“

Lokty spočinu na úhledné hromádce papírů před sebou. Přísně analogová a pečlivě odstíněná jednací síň nese i jisté nevýhody. Každý ze zástupců Medina Industries má u sebe objemný šanon. Působí to až směšně. Já jsem se za ta léta naučil spoléhat především na paměť a uzpůsobil velikost složky spíše tomu, aby vyvolala správný dojem.

Matias věnuje krátký skeptický pohled Calernimu, pak se na mě zadívá a jeho zmijí úsměv se rozšíří.

„Ach ano, to zní všechno velice hezky. Jaká ale bude realita? Nalijme si čistého vína. Při veškeré úctě k vám, Grahame, praxe ukázala, že lidé a gdanové spolu mohou žít v míru jen

tehdy, když si nejsou *příliš* blízko. Až vzniknou neshody a bezpečnostní problémy, jakých práv se domohou obyvatelé těch enkláv? U koho se jich vůbec budou domáhat? Snad u gdanské Rady domů? Nebo u vaší Matky? Přitom stačí tak málo...

„Málo čeho, pane Matiasi?“ vložím do hlasu chlad, přestože něco ve mně se zachvěje.

„Málo důvodů, aby se věci vymkly kontrole.“ Matias zlehka pokrčí rameny. „Jak jsem řekl, nechci nikoho urazit, pane Grahame. Nicméně mohl bych hned teď vyjmenovat půltucet incidentů mezi lidmi a gdany, ke kterým došlo za podobných okolností, k jakým by vedlo přijetí vašeho návrhu, a dopadly špatně – pro lidi. Namátkou třeba incident na stanici *Jan Hendrik Oort* před třemi lety. Skončilo to skutečně nechutnou scénou... slyšel jste o tom?“

„Něco málo. Ovšem chcete-li se místo jednání přesunout třeba k baru, můžu vám povyprávět spoustu lepších šťavnatých historek.“

Tón mám lhostejný, dokonce pobavený, ale myslí se mi žene bouře. Incident možná známý byl, ale má účast v něm nikoliv – a jak Matias řekl, drobných incidentů mezi gdany a lidmi byla spousta. To, že vytáhl právě tenhle, není náhoda. Rozhodně to není náhoda.

Zástupce Quartzu se konečně pohne, zřejmě chce promluvit a vrátit nás zpět k věci, ale dřív, než stihne něco říct, se znenadání ozve Fchaš: „*Projednání této záležitosti budeme muset odložit. Já i mí druzi vyžadujeme přestávku na nutný ponor do vody.*“

Než můžu zasáhnout, Edith jeho slova přeloží. Zachovávám kamenný výraz, ale v duchu Fchašovi spílám tak, že by mě zabíjí. Všichni vědí, že gdanové jsou původně vodní druh. Stejně tak všichni vědí, že bez sebemenších problémů vydrží mimo

vodu alespoň pár dní, s drobnými nepříjemnostmi i celé týdny. Tohle je výsměch lidské delegaci.

Auclairová je dobrá; ani nemrkne. Na Matiasovi i Brouwerovi je zřejmé rozčarování až potlačovaný vztek.

Opřu se dlaněmi o stůl a vstanu. Uvědomím si, že mi tu něco zásadního uniká.

„Už se stejně připozdívá, sejděme se tedy zítra v osm hodin ráno staničního času,“ navrhnou.

Nikdo nemá námitky. Ovšem když už všichni vstávají a odcházejí a tlumočení je u konce, Matias se ozve od dveří: „Přemýšlejte o tom, co jsem řekl. Gdanové a lidé se snad mohou respektovat... ale žít pospolu sotva.“

Odchod delegace je rychlý. Calerni opouští místnost vlastním vchodem – už od počátku dal najevo, že mimo jednací síň nebude interagovat s nikým z nás. Než stačím osamět s Fchašem a Qrejšou, kteří mě bezpochyby zahrnou spoustou nepříjemných dotazů, vydám se za Edith Pelamiovou. Kráčí rychle a hlavu má skloněnou. Zamíří k promenádě ve vnějším prstenci. Tamní kavárny, bary, taneční i přednáškové sály a zábavní střediska nabízejí výhled na oblaka přelévající se v atmosféře plynného obra pod námi. Je to dechberoucí pohled, ale Edith se u něj ani na okamžik nezastaví. Zajde do tradiční arindské kavárny a vybere si stůlek částečně skrytý za paravánem. Výhled ven tam není, ale zjevně o něj nemá zájem nebo prostě náladu. Na okamžik v gestu naprosté únavy složí obličej do dlaní, než se objeví obsluha.

Rozhodnu se zkusit štěstí.

Edith vzhledne od sklenice s kardamomem vonící kávou a ztuhne, ale tentokrát neuteče. Vypadá sice, že nad tím vážně uvažuje, ale nakonec se klidně opře, narovná ramena a čeká. Pak mě překvapí – promluví první.

„Dnešek vás zaskočil, je to tak?“

„Ano,“ přiznám popravdě. Trocha pravdy... do ní se lež zamíchá snáz. Posadím se proti ní a objedná si čaj s mandlovým mlékem. Kolem je relativní klid. Edith se zřejmě rozhodla, že se nenechá do ničeho vmanipulovat a raději převezme otěže konverzace sama, protože se přímočaře ozve: „Ten incident, co vytáhl Matias, na *Janu Hendriku Oortovi*... někdo z vaší delegace byl u toho, že? To proto jste si vyžádali přestávku.“

Edith je možná trochu naivní, ale rozhodně ne hloupá. Upírá na mě temně černé oči a její tvář neprozrazuje dychtivost po šťavnatých detailech ani znechucení. Zvažuji, kolik jí toho prozradit, a nakonec zvolím opatrnou upřímnost.

„Byli jsme tam dva. Fchaš... a já.“

Černé oči se drobně rozšíří. Ale pohledem neuhnou.

„Jak pro ně můžete pracovat po tom, co jste tam viděl?“ ozve se sotva slyšitelně. V její otázce není odsouzení, ale pouhý údiv, snaha tomu porozumět.

Jak můžu? Dobrý dotaz. *Musím*. Nemám na vybranou. Ale to není vhodná odpověď.

A není to ani odpověď, kterou bych ještě před pár lety dal i sám sobě.

„Gdanové dovedou být krutí, ale lidé také.“

A v té chvíli to přijde znovu: Ten dávný rozhovor s Alison, setkání ve skladišti a všechno potom. Vrací se to jako vlna, která zaplavuje myšlenky, jako příval hnusu vůči sobě samému. *Musím se ovládnout, musím znít nenuceně... Vzpamatuj se. Je to hra, jenom hra! Víš, co máš dělat! Býval jsi v tom dobrý!*

Býval?

Křečovitě sevru šálek s čajem jako kotvu v realitě. Třesu se

a nedokážu to zakrýt, ale Edith si mou rozpolcenost nejspíš vyloží jako emoce spojené se vzpomínkou na zabitě lidi na *Oortovi*. Není koneckonců daleko od pravdy.

„To, k čemu tam došlo, bylo neomluvitelné,“ vypravím ze sebe tiše. „I když gdanové ve své ukrutnosti nejsou sami. Ale... nevím, jestli na tom vůbec sejde. Menší zlo, větší zlo... člověka to semele tak jako tak.“

Myslím na sverepou krutost Tamary Mendezové a jejích lidí. Na historii, kterou se lidé tak snaží zapomenout nebo přepsat, plnou krve a utrpení. Kdo vůbec tu poslední válku začal? Jistě, přečetl jsem si toho o ní spoustu, ale teď poprvé mě napadlo, že *nevím*.

K zapomenutí stačí málo. K omluvení ještě méně. Proto občas v soukromí prahnu po agonii, kyselině leptající jemnou lidskou kůži, úderech biče, Matčině přehrabování se v mé mysli. Chci cítit krev v ústech, až si bolestí a zoufalou snahou nekřičet prokousnu jazyk, zápasit s přívalem slz a celé dny pokrytý hojivými obvazy cítit jehličky bolesti vystřelující celým mým tělem. Bolest přináší úlevu. Trest slibuje vykoupení. *Ospravedlnění. Lor Nafaš.*

„Ano. Vědět tak, které zlo je menší,“ Edith zkříví tvář. „Já... ani nevím, jestli to mám vytahovat. Jsou to nejspíš jen řeči...“

Zpozorním, ale snažím se to nedat najevo. „Jaké řeči?“

Edith se zhluboka nadechne. „Gdanové prý tajně sabotovali terraformaci Quartzu.“

Když spatří můj výraz, spěšně dodá: „Já netvrdím, že to tak je! Jenom vím... že hodně našich lidí tomu věří. Proto se na vás taky dívají... takhle. Hrozně ráda bych věděla, čí strana je ta správná! Ale člověk si říká, co když...“

Hučí mi v uších. Ne, tahle možnost mě nenapadla, přesto...
Co když... co když si Matka pojistila výhodnou investici? Nebo

co když je to plán spředený jiným domem? Co když si tu své hry hraje ještě někdo třetí?

Technicky to nepochybně bylo možné. Gdanové by dokázali něco takového udělat, nenápadně, elegantně. Quartz nemá žádnou strategickou polohu... ale třeba právě proto. Nikoho to nenapadne. Co když je to pravda a ten had Matias to ví a připravuje si terén? Zmínkou o *Oortovi* se mě snažil rozptýlit. Chtěl, abych se soustředil na jeho informace o mně, a ne o planetě...

Co když mě ale teď na špatnou cestu zavádí Edith? Drobná, nejistá, zahořklá Edith s temnými očima jako studny. Sklenici se sladkou kořeněnou kávou svírá pevně a ve tváři má strach. Sleduji, jak se jí zdvihá hrudník a jak prsty druhé ruky nervózně poklepává na vlastní koleno. Takhle nevypadá někdo, kdo se vás snaží o něčem přesvědčit. Sama neví, co si myslet. Ale mohli ji využít, může být jen loutkou někoho dalšího...

„Edith, tohle je vážné. Slibuji vám, že se tomu pokusím přijít na kloub.“

Zadívám se jí do hlubokých očí a vím, že v těch mých se zračí naprostá upřímnost. Mám ten pohled dobře natrénovaný.

V její tváři však vidím pochybnost. Není tak naivní, aby mi hned uvěřila. Vidím v ní ale ještě něco – naději.

„My z Quartzu v to asi můžeme jen doufat,“ praví tiše, dopije kávu a zvedne se. Bez rozloučení spěchá pryč. Široké černé rukávy se stříbrně vyvedenými vyobrazeními místní historie se kolem ní vlní jako přelévající se temnota. Mám pocit, že ta mě znovu po letech hrozí pohltnout.

Zpět ve své kajutě dám konečně průchod tomu, co na mě útočilo během celé naší rozmluvy. Je mi skoro tak špatně, jako by se mi Matka přehrabovala v myšlenkách, tohle si ale dělám sám. Ctihodný Graham Mendez z Rubínového domu

zkoumající své myšlenky. Myslí na to, že by měl najít způsob, jak Edithina sdělení využít ve prospěch domu, a současně se mu právě z takových úvah zvedá žaludek. Myslí na osud obyvatel planety a taky na svůj vlastní. Tluče mu srdce jako o život a hrdlo se mu svírá.

Kdysi to bývalo o tolik jednodušší. Tehdy jsem si i myslel, že to bude stále snazší. Koneckonců jsem se pořád zlepšoval v porozumění lidské psychologii, lhaní, přetvářce, intrikách, hře ve hře. Nikdy jsem se za člověka opravdu nepovažoval, ani o tom nijak zvlášť nepřemýšlel. Byl jsem prostě gdan. Ano, bývala to hra. Na *Oortovi* ale jednou provždy zhořkla.

Vypěstoval jsem si snad svědomí?

Skoro přeslechnu Fchašovy kroky. Ale jen skoro. Narovná se, a i když mi to přijde jako ta nejtěžší věc na světě, zklidním dech, uvolním ramena a nasadím prezíravý výraz.

„*O čem ses bavil s tou ženskou, Grahame?*“ zavrčí Fchaš místo pozdravu.

„*Překvapuje mě, že to ještě nevíš, Fchaši. Jsi si jistý, že děláš svou práci dobře?*“ zdvihnu jedno obočí. Je to lidské gesto, kterého gdanové ani nejsou fyzicky schopní, ale Fchaš ho pozná.

Odhalí řadu drobných ostrých zubů v něčem, co by u člověka připomínalo úsměv, ale ten to není ani náhodou. „*Odpověz!*“

„*Zkoušela mi namluvit různé konspirační teorie, kterým nejspíš věří. Získal jsem si její důvěru. Může to přinést zajímavé informace. Proč jsi prve přerušil jednání?*“ Tentokrát nasadím ostřejší tón.

„*Protože jsem viděl tvou slabost!*“ zavrčí a něco ve mně se znovu zachvěje. Pokud si toho všiml dokonce i on...

„*Zaskočil mě,*“ připustím. „*Na okamžik. Ale ty ses unáhlil. Tohle se už znovu nestane!*“